Ніщо, на жаль, не вічне під зорею:
Змагання душ і торжество сердець,
і запах матіоли, й дух елею
початок мають. Мають і кінець.

Які не були б мужні ми і вперті,
та стрижаніє нам ураз чоло,
коли, мов крик, сумна подоба смерті
змахне над нами смоляним крилом.

Отож не хникаймо, а вчімся жити
і шлях земний свій плідно завершити
в напрузі сил, і розуму, і дня.

Для всіх отруйне жало супокою...
На тихих мурах вічності німої
карбує доля кожного ім'я.